

NABÍDKA PRO CUNI 11/2021

**PONEC – divadlo pro tanec, Husitská 899/24a
Více informací k nabízeným vstupenkám na
michaela.danova@tanecpraha.eu**

KARINE PONTIES / TEREZA ONDROVÁ & PETRA TEJNOROVÁ: Same Same

Pondělí 1. listopadu 20:00

Anotace:

Divadelní režisérka Petra Tejnorová se ocitá na jevišti spolu s přední českou tvůrčí taneční osobností Terezou Ondrovou. Jejich společný zájem o hledání hranic jemného humoru, ironie či absurdity při vší úctě ke spletnosti lidských vztahů podtrhuje režijně-choreografické vedení Karine Ponties. Ve stylu grotesek Laurela a Hardyho nás přes veškerou odlehčenost formy dokážou dojmout svou hloubkou a upřímností.

„Dvě ženy v Zemi nikoho jdou do práce. Nebo někam. Nebo nikam. Míří někam? Nebo nikam? Snaží se čehosi dosáhnout – kráčeji tomu naproti, běží, přibližují se – ale k čemu? Snaha, bolest, trápení, nestálost, absurdita, emoce, souznění i něha. Kde začínáš Ty a kde končím já? Duet Terezy Ondrové a Petry Tejnorové balancuje mezi fyzikalitou a humorem, obrazy i formami, v nichž tyto dvě kancelářsky vyhlížející ženy ztratily svůj cíl, aby našly jedna druhou,“ přibližuje téma projektu choreografka Karine Ponties.

Ocenění:

Incenace Same Same získala zvláštní uznání poroty, na kterou „zapůsobil humor a komplexnost přístupu, stejně jako silné individuality obou interpretů.“ Tereza Ondrová získala také Cenu České taneční platformy 2019 za nejlepší taneční výkon a „působivé ztvárnění role se všemi jejími odstíny, ztělesněnou pohybovou erudicí, vysokou kvalitou pohybového projevu a v neposlední řadě štědrost a otevřenost vůči publiku, a to jak na straně interpretky, tak díla samotného.“

Recenze:

„Málokdy se člověku stane, že z divadelního sálu vychází sice lehce zmaten (to by bylo spíš podivné, kdyby nebyl), ale s odlehčeným úsměvem na rtech a s pocitem uvolnění. Pohled na cizí pošetilost je terapeutický, pomáhá i nám nebrat se tak úplně vážně a dovolovat si vpustit do života trochu té absurdity. Nuda je zabíjác i té nejsmyslnější práce.“ Lucie Kocourková, Taneční aktuality

CLARINET FACTORY, JIŘÍ HAVELKA, VERTEDANCE: KOREKCE

Úterý 2. listopadu 20:00

Anotace:

Pojďme na chvíli zažít slast z nesvobody. Slast spoutání a určenosti, kde není pochyb. Kde vše, co se na maličké ploše odehraje, je výjimečné, křehké a drahocenné. Nesvoboda. Něco, čeho se bojíme. Nemožnost rozhodnout se jakkoli. Odejít když chci, kam chci a s kým chci. Dělat cokoli. Pocit širého nepřehlédnutelného oceánu možností, které nás lákají, ale jsou nám odepřeny.

Co je nesvoboda víme, ale víme, co je to svoboda? Jak v ní najít klid? Čím to, že možnost neomezeného výběru paralyzuje naši schopnost se pro něco rozhodnout, něčemu uvěřit a skutečně se pro to nadchnout? Dosáhnout konkrétního cíle, který stojí v mlze tak blízko před námi. Ta únava z neustálého hledání cíle.

Představení volně navazuje na projekt Naučená bezmocnost. Site specific, který vznikl v suterénu budovy ORCO.

Ocenění:

Czech Theatre DNA Award 2016

Herald Angel Award 2015 a nominace na Total Theatre Award 2015, Edinburgh Fringe Festival

Cena diváků - BE festival 2015 a MESS Festival Award – BE festival 2015, Birmingham

Taneční inscenace roku a Cena za nejlepší světelný design, Česká taneční platforma 2014

Cena Divadelních novin 2014

Recenze:

„Každý detail, každý drobný gag nachází odezvu publika, tento konceptuální projekt je paradoxně velmi komunikativní... Experimentální tortura, jíž vystavil režisér Jiří Havelka sedm tanečníků, zapadá také do současných trendů, pěstovaných momentálně na evropských tanečních scénách.” Nina Vangeli, Divadelní noviny

„Toto novátorství má skutečný smysl, představený se skvěle vypointovaným mistrovstvím.” Mary Brennan, Herald Scotland

„Pravděpodobně nejvíc strhující představení letošního Fringe.” Ezra LeBank, Total Theatre Magazine

VĚRA ONDRAŠÍKOVÁ & KOLEKTIV: GUIDE

Čtvrtek 4. listopadu 20:00

Anotace:

Co kdybychom se jednou mohli ohlédnout za svým životem – udělali bychom něco jinak? Dokázali bychom se vyvarovat vlastních chyb? A kdyby bylo koho se zeptat, měli bychom nějakou otázku? Audiovizuální představení, kde tehdy je zároveň teď.

Ocenění:

Inscenace obdržela tři prestižní ocenění na České taneční platformě 2016: Cenu diváků, Cenu za světelný design a cenu Tanečník roku pro Jara Ondruše. V roce 2017 bylo představení vybráno pro prestižní přehlídku evropských choreografů AerowavesTwenty 2017.

Recenze:

„Jde o ničem v současném repertoáru nepodobné, a velmi sofistikované představení, které pracuje dynamicky a akčně s optickou světelnou iluzí. Vysílá mystický vzkaz v propojení sci-fi techniky a hermetických narážek.“ Nina Vangeli

„Celým snem nás provází muž v nejlepších letech, jenž se vydává na dlouhou pouť napříč světelnými poli, aby se setkal se svým starším odleskem vlastního já. A diváky bere okamžitě s sebou. Díky projekční technologii se ocitají spolu s ním na jedné vlně, ve stejném tunelu, na stejné straně zdi. Sledují, jak tanečník mizí pod hladinu, prochází stěnou, jak jej světelné paprsky poslouchají a následují. Propadají se do jeho iluze, přihlížejí jeho hledání vlastní podstaty v surreální dimenzi. Jsou svědky dialogu s jeho druhým Já, starším a možná moudřejším, přesto jen stěží hledaným Průvodcem.“ Lucie Hayashi, Taneční aktuality

Trailer:

<https://vimeo.com/308807681>

SPOLK: S dovolením!
Sobota 6. listopadu 20:00

Anotace:

Rychlá doba. Nikdo nemá čas na nic čekat. Každý z nás se čas od času nedobrovolně zastaví. Všudyprítomný stres a spěch nás ale nutí běžet dál. To, že člověk stojí, neznamená, že nespěchá. Ať už nás zastaví cokoliv, vždy to v nás probouzí silné emoce. Nekonečné čekání a akutní stres jako impuls k negativním projevům lidského chování a jednání. Inscenace přináší zpětnou vazbu o nás samých, o našich projevech, reakcích a obranných mechanismech ke zvládnání stresových situací. Inscenace je zrcadlem, v němž se odráží jedna z podob dnešní uspěchané doby. S dávkou lehkosti a humoru se snaží podat svědectví o aktuálním problému naší společnosti.

Ocenění:

Výhra 2. místa v soutěži [Tanečních aktualit Divoká karta 2020](#)

Trailer:

https://www.youtube.com/watch?v=_xK3bTXoY78&t=6s

SPITFIRE COMPANY: Constellations II. (Time for Sharing)
Sobota 13. listopadu 20:00

Anotace:

Zvon v kostele odbíjí. Čas čeká. Čas poletuje. Čas se rozpíná. Čas se tiší. Čas se propadá. Čas vzpomíná. Čas sní. Čas v neuroze tiká. Tři ženy prožívají magický rozměr jednoho obyčejného všedního dne.

Vše může být magie, imaginace, realita i sen. Hranice jsou překračovány nikoliv z jedné perspektivy, nýbrž z různých úhlů pohledu a pocitů.

Symbióza tance, působivého vizuálu a podmanivé hudby spojené s prostorovým zvukem láká diváka k sobě samému, k jeho vlastnímu podvědomí.

Recenze:

"Čas je tu vše. Čas je znělý zvon, visící nad schody. Čas je nervózní svědění tikajícího metronomu. Čas jsou šípy, které zabodnuty do země tvoří tvar kruhu; čekají na příležitost. Čas je prostor zvukového designu, energicky členěného znělými údery „živého“ zvonu. Čas je impresse. Tři tanečnice se jím prodírají k sobě – k závěrečnému sesterskému objetí. (...) Je to událost sezóny." Nina Vangeli, Divadelní noviny

"Společně prožitou euforii z hromadného tance zklidňuje objetí, kdy se těla tanečnic téměř spojí v jednu masu. Jemně se o sebe otírají tvářemi. Zažíváte intenzivní moment, velmi něžný, křehký, prostý jakéhokoli sexuálního podtextu, až máte chuť se k performerům přidat nebo rovnou spočinout jako dosud nenarozené miminko v lůně své matky." Daniela Machová, Taneční aktuality

TEREZA LENEROVÁ (HRADILKOVÁ), FLOEX A KOL.: NEPŘESTÁVEJ

Úterý 16. listopadu 20:00

Anotace:

Klidným pohledem přejít sál, zatajit dech, pozvednout ruku, počkat na ticho a zkrotit neklid, určit tempo, podmanit si pozornost a přítomnost držet pevně v rukách. Ted! Dirigování aneb kdo, jak a koho řídí i vede? Kdo je důležitější - dirigent, dílo, interpret či publikum? Kdo má moc a komu patří dílo?

Dirigování aneb kdo, jak a koho řídí i vede? Kdo je důležitější - dirigent, dílo, interpret či publikum? Kdo má moc a komu patří dílo? Tereza Hradilková ve svém novém projektu „Nepřestávej“ pokouší možnosti vyjádření neuchopitelného světa hudby, vášně, sexuality... Výchozím bodem k tomuto tématu je postava dirigenta, tedy člověka, který má na první pohled ke světu hudby automaticky klíč. Hradilková zpřítomňuje touhu po ovládnutí hudby, zajímají ji okamžiky, kdy má situaci pod kontrolou, ještě více ale kdy je hudba (vášeň) dominující a fyzická exprese je na první pohled v disharmonii. Ptá se, kdy a jak přejímáme roli dirigenta v našich životech, jak moc držíme vášně ve svých rukách a kdy naopak vášně drží pod nadvládou nás. Kdo je dirigent uvnitř nás?

Ocenění:

Na České taneční platformě 2019 získala Tereza Hradilková za inscenaci Nepřestávej zvláštní uznání Mezinárodní poroty za intenzivní pohybový výzkum, díky němuž dosáhla výjimečné prezence na scéně a zároveň vytvořila silně intimní a fascinující atmosféru.

Recenze:

„Inspirace tělesným projevem dirigentů, kteří jako kouzelnou hůlkou ovládají celý orchestr, je zřetelná. V celém díle nicméně pouze nepatrně probleskuje, krátké náznaky přitom prozrazují precizní studii a porozumění těmto magickým pohybům. Těch několik konkrétních, až pantomimicky přesných úryvků, kdy se interpretka vcití do role maestra, je natolik uhrančivých a dokonalých, že by bylo možné vychutnávat si je i mnohem déle. Celým tělem tanečnice prochází jednotlivé tóny, které způsobují vibrace všech tkání, od bránice až po konečky prstů. Fyzicky je vidíme ještě dříve, než se ozvou v éteru – a jakmile dolehnou k ušním bubínkům tanečnice, jako by je opět vstřebávala všemi póry, nasávala a prožívala v tělesném orgasmu.“ Lucie Hayashi, Taneční aktuality

JOHANA POCKOVÁ / POCKETART: K Madoně se rzí
Úterý 23. listopadu 20:00

Anotace:

Kola mého bicyklu prorážela mlhu a rozjžděla kaluže na staré asfaltce v tichých kopcích Šumavy. Jeli jsme s tátou beze slov pochmurnou krajinou a přijeli k zchátralé kapličce. Zůstala jsem stát v úžasu. Ze strženého obrazu prorostlého rzí na mě hleděla Madona, jejíž tvář byla skrápěna deštěm.

Inscenace je inspirovaná osobním zážitkem jednoho nečekaného setkání, které se po letech opět vynořuje z hlubin paměti a ožívá. Sólový zpěv s tanečním pohybem, světlo s mlhou, voda s kovem, chvíle harmonie a chvíle úzkosti vedou společný dialog o věcech, kterých se smíme dotknout jen ve vzácných chvílích. Paměť léty zarůstá rzí a detaily malby v kapličce se vytratily. Místo toho vzniká obraz nový, složený ze vzpomínek, snů a asociací, které nabývají svou podobu v divadelním obrazu.

Jaké to je, zažít něco, co nás spirituálně přesahuje? Někomu se to stane v malé zapomenuté kapličce, jinému při setkání s výjimečným člověkem, někdo na tento moment čeká celý život. Tvůrci inscenace zvou ke společnému obřadu, malému zastavení a ztišení se.

Teaser:

<https://vimeo.com/600932081>

SABINA BOČKOVÁ, JOHANA POČKOVÁ: Jáma Lvová
Čtvrtek 25. listopadu 20:00

Anotace:

Jáma Lvová začala jako performativní výzkum médií, politického populismu a jejich manipulativních sil. Dvě performerky se stávají ztělesněním fyzických a vizuálních obrazů inspirovaných mediálním prostorem. V neutichajícím tanečním duetu padají spolu s divákem do symbolické jámy Lvové, která se stává propastí nejistot a nejednoznačností. Sabina Bočková a Johana Počková ve svém novém díle balancují na hranici mezi zábavou a zvrhlostí, přecházejí od manipulace diváka k sebe manipulaci a oscilují mezi rolemi vůdců a rolemi obětí. S nezvyklou lehkostí a významovou otevřeností procházejí skrze všeobecně známé figury sociálně - kulturních referencí a vytváří široký prostor pro vlastní interpretaci, kritické myšlení a zaujetí osobního postoje. Jáma Lvová je elektrizující performance s vyhoceným emočním nábojem a vysokou intenzitou, která v kombinaci s pronikavou živou hudbou vytváří a používá, až zneužívá, svoji vlastní atmosféru k vytvoření silného emočního tlaku.

Recenze:

„Nejpůsobivější v choreografii stále zůstává sekvence, v níž se z dívčích postav stává jedna, nedobrovolný propletenec těl a paží, jež působí odtažitě jako cizorodá tělesa, udržující ženské postavy ve vzájemném uvěznění. Zatímco v předchozích částech byly performerky těmi, kdo se snaží ovlivnit a ovládnout jiné, zde se stávají oběťmi manipulace.“ Lucie Kocourková, Taneční aktuality